

Endelig er der vejkkriteriet, som har været nævnt mange gange her i dag. Nu har jeg jo sidet og hørt på de deputationer, der kom fra de skæve kommuner og fra landkommunerne, der klagede over, at det her vejkkriterium forsvandt. Og jeg må indrømme, at jeg tror, at det, der piner dem, ikke så meget er vejkkriteriet som det, at de muligvis kommer til at tabe en million eller to, eller hvad det nu kan være, på forslaget.

Vejkkriteriet er efter vores opfattelse slidt op. Det har ikke været justeret siden 1982. Det er faktisk i den borgerlige regerings tid, at man er holdt op med at kigge på det, og når man så spurgte de deputationer, der kom, hvad de havde gjort ved deres veje, som man jo måske kunne tro, at de havde fået pengene til, svarede de alle sammen eller mange af dem, at de havde haft så store problemer med børn og ældre og andre opgaver, så vejene var i en uhyggelig forfatning.

Endelig vil jeg sige: Nu får jo altså alle kommuner samlet 7½ mio. kr. mere plus hvad der i øvrigt ligger, specielt til de skæve kommuner, af de 123 mio. kr., der er afsat til det.

(Kort bemærkning).

Klaus Hækkerup (S):

Jeg vil gerne vende tilbage til spørgsmålet om Kommunernes Landsforening. I den henvendelse, vi har fået fra Kommunernes Landsforening, er der jo to principielle synspunkter, som KL gør gældende i relation til lovforslaget, to synspunkter, som er hovedvægten i deres argumentation.

Det ene er finansieringsgarantien. Den skal jeg ikke sige noget om. Jeg er meget tilfreds med det lovforslag, regeringen har fremsat på det her område. Det andet er spørgsmålet om ligningen og den del af forslaget, der siger, at det skatteprovenu, der kommer ind ved en effektiv ligning, og det skatteprovenu, der kommer ind ved forhøjelser i forhold til de selvangivne indkomster, får kommunerne selv lov til at beholde.

Også det tager Kommunernes Landsforening afstand fra. De skriver til os, at kommunerne varetager ligningen af borgere og virksomheder som en myndighedsopgave og dermed altså som noget, der løses uden hensyn til, hvad omkostningerne i øvrigt er ved det. Sådan bør det selvfølgelig også være.

Desværre - desværre - har vi jo haft en række kommuner, ikke en række, men nogle, der har givet udtryk for en anderledes opfattelse end det, Kommunernes Landsforening her forsøger at tilkendegive over for Folketinget.

Lad mig nu tage borgmesteren i Søllerød Kommune, som jo tidligere har sagt, at han ikke ønsker, at der foretages en sådan ligning, fordi de omkostninger, der påføres Søllerød Kommune ved lønudgifter, er større end det provenu, der er tilbage til Søllerød Kommune, når man tager hovedstadsudligningen i betragtning.

At han hermed ser bort fra, at andre kommuner måske alligevel foretager en effektiv ligning og dermed nedsætter Søllerød Kommunes bidrag til udligningen, er en anden sag. Men han siger altså isoleret: For min kommune kan det ikke betale sig, og derfor har jeg ikke et ønske om at ansætte folk til det. Det har han givet udtryk for flere gange.

Det synes jeg er en overordentlig beklagelig, betænkelig, angribelig holdning at have, og den er vi selvfølgelig nødt til at forholde os til fra Folketingets side.

Hermed, vil jeg sige, er der vel også givet et svar til hr. Flemming Oppfeldt om, hvor meget den pågældende borgmester egentlig har på sinde, når det er den sociale balance, vi taler om.

(Kort bemærkning).

Thor Pedersen (V):

Hr. Villy Søvnald refererer til mit udsagn om objektivitet eller rettere sagt den manglende objektivitet bag de ændrede kriterier for udligning, som regeringen foreslår.

Det er rigtigt, at det objektive også går på debatten om, hvilke udgiftsarter man skal udligne; altså hvad er det for udgifter, man skal afholde som kommune, som man objektivt set siger er nødvendige og derfor kan indgå i en udligning. Det er rigtigt.

Men den anden del af det objektive er at se på, hvad den pågældende ydelse koster, altså hvad en skoleelev koster, hvad en flygtning koster, hvad ældre i forskellige aldersklasser koster, så man også har et objektivt beløb at udligne.

Og det er her, regeringen forser sig i forslaget. Man forlader det objektive og går over til beløbsstørrelser og matcher en eller anden politisk opfattelse af, hvad forskellige kommuner måske skal have eller skal bidrage med.

Så siger hr. Søvnald, at vi har modsatrettede interesser og det er så ærligt nok. Og dér vil jeg sige, at det stempler så hr. Søvnald, for det, jeg nævnte, var, at det mest sociale, hvis der er tale om ledighed, må være at få folk i arbejde. Altså det bedste, en kommune kan gøre, er at yde en særlig indsats for, at de, der er ledige i kommunen, kan få et arbejde.